

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10To/8/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8107011075
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Monok
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8107011075.6

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Monoka a sudcov JUDr. Evy Rešatkovej a JUDr. Mariána Mačuru na verejnom zasadnutí konanom dňa 03.06.2020, v trestnej veci proti obžalovanému Mgr. M. G., pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zákona a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 2T/83/2007 zo dňa 12.06.2019 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie obžalovaného Mgr. M. G..

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom bol obžalovaný Mgr. M. G. uznaný za vinného z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona, na tom skutkovom základe, že

- dňa 06.09.2006 asi o 18.30 hod. v Prešove na ulici Jarkovej v Reštaurácii Staré Mexiko verejne a na mieste prístupnom verejnosti fyzicky napadol tam prítomného M. O. a to tak, že na neho vulgárne kričal a raz ho udrel po tvári.

Súčasne podľa § 44 Tr. zákona bolo upustené od uloženia súhrnného trestu, pretože trest uložený obžalovanému rozsudkom Okresného súdu Košice okolie pod sp. zn. 3T/32/2012 zo dňa 06.02.2013 považuje na ochranu spoločnosti a nápravu páchatel'a za dostatočný.

Proti uvedenému rozsudku, v zákonom stanovenej lehote, podal odvolanie obžalovaný. V jeho písomnom odôvodnení uviedol, že skutku uvedeného v odvolaní napadnutom rozsudku sa nedopustil. V teoretickej rovine má za to, že skutok, ktorý je uvedený vo výrokovvej časti odvolaní napadnutého rozsudku, vykazuje znaky priestupku, avšak objektívne nedosahuje v súhrne stupeň závažnosti, najmä spôsobu vykonania, okolností spáchania a následku, potrebný na to, aby mohol byť posúdený ako trestný čin. Žiada preto, aby bol oslobodený spod obžaloby.

Na základe podaného odvolania krajský súd v súlade s ust. § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

V konaní pred súdom prvého stupňa boli vykonané dôkazy potrebné na zistenie skutkového stavu veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti a to v rozsahu nevyhnutnom na spravodlivé rozhodnutie. Žiadne ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania ani strany v konaní pred súdom prvého stupňa nemali. Súd vykonané dôkazy vyhodnotil spôsobom uvedeným v § 2 ods. 12 Tr. poriadku a takýmto postupom dospel k správnym skutkovým a následne i právnym záverom.

Z dôvodov napadnutého rozsudku vyplýva, ktoré dôkazy boli pred súdom prvého stupňa vykonané, ako aj to, ktoré skutočnosti z jednotlivých dôkazov vyplynuli. Z odôvodnenia napadnutého

rozsudku vyplýva aj skutočnosť, ako prvostupňový súd jednotlivé dôkazy hodnotil. V tomto smere sú dôvody napadnutého rozsudku podrobné a vecne správne, a preto na tieto krajský súd v podrobnostiach aj poukazuje. Len vzhľadom na odvolacie námietky obžalovaného odvolací súd považuje za potrebné na niektoré skutočnosti reagovať.

Napriek tomu, že obžalovaný spáchanie trestného činu poprel, brániac sa najmä tým, že obvinenie nie je pravdivé a že on v reštaurácii Staré Mexiko dňa 6.9.2006 nebol, tak aj podľa krajského súdu, výrok o vine je možné oprieť o súhrn dôkazov, ktoré po ich zhodnotení jednoznačne a bez akýchkoľvek rozumných pochybností odôvodňujú záver, že sa skutok stal a že ho ako trestne zodpovedný subjekt spáchal obžalovaný.

Záver o vine obžalovaného je možné oprieť predovšetkým o obsah svedeckých výpovedí osôb prítomných na mieste činu v čase jeho spáchania. Ide o svedecké výpovede poškodeného M. O., L. M., M. U., M. O. a F. U..

Zo svedeckej výpovede poškodeného M. O., po jej zhodnotení v súhrne s ďalšími dôkazmi, je možné vyvodiť, že keď dňa 06.09.2006 sedel v reštaurácii Staré Mexiko pri stole s L. M., tak mu telefonoval obžalovaný a pýtal sa ho, kde je. Obžalovaný asi po minúte a pol prišiel a začal ho bez vyzvania napádať, pričom na neho kričal a udrel ho. Pri vedľajšom stole sedeli M. U. s M. O.. U. sa postavil a pýtal sa obžalovaného, prečo ho napáda. Obžalovaný nato začal napádať aj jeho. U. s obžalovaným spolu zápasili a tak sa vtedy postavil medzi nich a opýtal sa obžalovaného, že čo chce. Obžalovaný mu povedal, aby vyšiel von, čo aj urobil.

Podľa svedka L. M. v predmetný deň v reštaurácii Staré Mexiko zrazu niekto za ním stál, pričom poškodený sedel oproti nemu, a ten muž, ktorý sa tam odrazu objavil, zvýšeným hlasom poškodenému niečo vyčítal, pričom používal aj vulgarizmy v zmysle, že z koho si robíš piču a podobne. Následne ten muž pristúpil k poškodenému, ktorý sedel, a udrel ho raz po tvári, ale nevie či päťou alebo dlaňou. Nato zbadal, ako spoza jeho chrbta k neznámemu mužovi prišli M. U. a M. O., ktorí sedeli pri vedľajšom stole. Jeden z nich sa zapojil do roztržky, vyčítali tomu mužovi, čo to robí a dá sa povedať, že bránili poškodeného, ako keby ich chceli rozdeliť. Pritom k nejakému vzájomnému napadnutiu nedošlo, akurát sa chytali za odev, ruky a podobne. Ten muž ešte vyzýval poškodeného, aby s ním šiel von, no nevie presne, za akým účelom. Nato aj poškodený odišiel asi hlavným vchodom, keďže ten muž sa tam ešte o čomsi dohadoval s brigádnikmi, ale po chvíli taktiež odišiel asi hlavným vchodom.

Svedok M. O. vo výpovedi na hlavnom pojednávaní z 04.02.2009, ktorá zodpovedá aj jeho výpovediam z prípravného konania, uviedol, že dňa 06.09.2006 sa prišli najesť do reštaurácie Staré Mexiko. Svedok sedel pri stole s U.. Nevidel síce nič, ale počul facku. U. sa vtedy postavil a povedal, že O. dal niekto facku. Potom sa postavil aj svedok. U. následne išiel smerom k obžalovanému, s ktorým sa naťahovali.

Zhodné skutočnosti vyplývajú aj z výpovede svedka M. U.. V jeho prípade je potrebné zdôrazniť, že na hlavnom pojednávaní dňa 18.03.2009 o konaní obžalovaného vypovedal za jeho prítomnosti, pričom obžalovaného podrobne opísal už v prípravnom konaní 25.04.2007.

Vzhľadom na uvedené preto nie je možné súhlasiť s obranou obžalovaného, že nebolo preukázané, aby do reštaurácie vtedy prišiel on. Presne ho označil poškodený M. O., s ktorým sa pozná od detstva. Ako bolo vyššie uvedené, totožnosť páchatel'a je zrejma aj z výpovedí svedka U., ktorý na hlavnom pojednávaní, na ktorom bol prítomný obžalovaný, vypovedal o konflikte s obžalovaným G., pričom podrobne páchatel'a opísal už v prípravnom konaní. Napokon skutočnosť, že išlo o osobu obžalovaného, nespochybňovali ani ostatní svedkovia, ktorí ho mali možnosť vidieť na hlavnom pojednávaní, aj keď si istí na 100 % neboli. V otázke totožnosti osoby páchatel'a preto ani odvolací súd nevidí dôvody na pochybnosti, že svedkovia opisujú v reštaurácii konanie obžalovaného.

Rovnako pokiaľ ide o priebeh skutku, tak na základe uvedených svedkov má aj krajský súd za preukázané, že sa stal tak, ako ho vo výrokovej časti napadnutého rozsudku ustálil okresný súd.

Takýmto svojím konaním obžalovaný naplnil všetky pojmové znaky prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona, pretože dopustil sa fyzicky, verejne a na mieste verejnosti prístupnom výtržnosti tým, že napadol iného. Konal pritom v priamom úmysle podľa § 15 písm. a) Tr. zákona.

Pokiaľ obžalovaný v odvolaní namieta, že skutok je len priestupok a že nedosahuje stupeň závažnosti trestného činu, tak tieto jeho námietky dôvodné nie sú.

Trestný čin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 Tr. zákona v znení účinnom do 31.08.2009 spácha ten, kto sa dopustí verbálne alebo fyzicky, verejne alebo na mieste verejnosti prístupnom

a) hrubej neslušnosti alebo výtržnosti najmä tým, že napadne iného, hanobí historickú alebo kultúrnu pamiatku,

b) hrubým spôsobom ruší zhromaždenie občanov, alebo

c) vyvoláva verejné pohoršenie vykonávaním pohlavného styku, vykonávaním sexuálneho exhibicionizmu alebo iných patologických sexuálnych praktík na takom mieste.

Zmyslom citovaného ustanovenia je ochrana pokojného občianskeho spoluzitia pred závažnejšími útokmi narušujúcimi verejný poriadok. Výtržníctvom bývajú spravidla ohrozené aj ďalšie záujmy, najmä zdravie ľudí, cudzí majetok, česť, morálka, dôstojnosť ľudí a pod. (tzv. sekundárny objekt). Konanie uvedené v § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona má vo všeobecnosti dve formy, a to hrubú neslušnosť a výtržnosť. Konkrétne konanie môže napĺňať obe tieto formy, ktoré sa niekedy prekrývajú. Ide spravidla o násilný alebo slovný prejav takého charakteru, že hrubo uráža, vzbudzuje obavy o bezpečnosť zdravia, majetku alebo výrazne znižuje vážnosť väčšieho počtu osôb súčasne prítomných. Formy výtržníckeho konania teda musia narušovať občianske spoluzitie hrubo, t. j. vo zvýšenej miere, takže menej závažné prejavy narušenia tohto spoluzitia nemôžu postačovať. O hrubé narušenie občianskeho spoluzitia pôjde najmä v prípadoch, keď posudzované konanie má charakter zjavnej svojvôle, bezohľadnosti a spravidla určitej vyhranenej jednostrannosti v tom, že páchateľ sleduje presadenie svojho - zo spoločenského hľadiska neprijateľného - záujmu na úkor záujmov ostatných občanov.

Výtržnosťou sa rozumie konanie, ktoré závažným spôsobom (hrubo) narušuje verejný pokoj a poriadok a je pre neho typický zjavne neúctivý a nedisciplinovaný postoj páchateľa k zásadám občianskeho spoluzitia. Na rozdiel od hrubej neslušnosti je to spravidla fyzické alebo psychické násilie, ktoré je namierené proti osobám alebo veciam, alebo prejavy vzbudzujúce obavy o bezpečnosť ľudí alebo majetku, resp. výrazne znižuje vážnosť väčšieho počtu súčasne prítomných osôb.

V predmetnej veci, aj podľa krajského súdu, konanie obžalovaného je výtržnosťou v zmysle ustanovenia § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona. Už bolo zdôraznené, že musí ísť o závažný (hrubý) spôsob narušenia verejného pokoja a poriadku, pre ktorý je typický zjavne neúctivý a nedisciplinovaný postoj páchateľa k zásadám občianskeho spoluzitia. Rozhodujúcim kritériom pre posúdenie miery tejto závažnosti je pri prečinoch pritom zákonom súčasne vyžadovaný materiálny znak, ktorý je všeobecne formulovaný v ust. § 10 ods. 2 Tr. zákona tak, že nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchateľa je jeho závažnosť nepatrná.

Z hľadiska materiálnej stránky prečinu výtržníctva podľa § 364 Tr. zákona je pritom potrebné uvážiť najmä intenzitu a priebeh útoku, posúdiť okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, ďalej zisťovať pohnútku činu a zhodnotiť osobu páchateľa.

Aplikujúc uvedené hľadiská na predmetný prípad a vychádzajúc z dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní je zrejmé, že materiálna podmienka prečinu splnená bola.

Za potrebné krajský súd považuje zdôrazniť, že obžalovaný napadol fyzicky poškodeného bez akéhokoľvek dôvodu, nevyprovokovane a bez predchádzajúcej hádky. V čase, keď poškodený s ďalšími osobami jedol v reštaurácii, obžalovaný úderom po tvári, teda do oblasti hlavy, napadol poškodeného a vulgárne mu pritom nadával. Obžalovaný sa pritom športovo zaoberal boxom. Následne sa v reštaurácii obžalovaný dokonca naťahoval fyzicky a slovne aj s M. U., ktorý prišiel poškodeného chrániť. Takýto spôsob napadnutia poškodeného a následného správania sa obžalovaného nie je možné hodnotiť inak, než ako prejav arogancie a hrubej neúcty voči právam iných osôb a k verejnému poriadku. Prehliadnuť nie je možné ani skutočnosť, že obžalovaný vo vzťahu k svojmu konaniu neprejavil ani žiadnu ľútosť a ani snahu po náprave. Naopak, následne sa dopustil ďalších násilných trestných činov, a to dňa 13.11.2008 prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 324 ods. 1 písm. b) Tr. zákona a dňa 06.11.2011 tiež prečinu

porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zákona, za ktorý mu bol uložený už nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere jedného roka.

Práve uvedené okolnosti spáchaného činu a osoba páchatel'a sú tými znakmi, ktorými sa predmetná vec líši od iných vecí postúpenými inými súdmi na prejednanie priestupku v rozhodnutiach, ktoré predložil v rámci svojej obrany obžalovaný.

Vzhľadom na uvedené bola závažnosť konania obžalovaného bezpochyby vyššia ako nepatrná. Naplnil tak nielen formálne, ale aj materiálne znaky prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona.

Chyby sa však prvostupňový súd dopustil pri rozhodovaní o treste, keď v napadnutom rozsudku upustil od uloženia súhrnného trestu vo vzťahu k trestu uloženému rozsudkom Okresného súdu Košice okolie sp. zn. 3T/32/2012 zo dňa 06.02.2013 napriek tomu, že podmienky pre uloženie súhrnného trestu dané neboli.

Podľa § 42 ods. 1 Tr. zákona ak súd odsudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, uloží mu súhrnný trest podľa zásad na uloženie úhrnného trestu.

Podľa odseku 2 citovaného paragrafu spolu s uložením súhrnného trestu súd zruší výrok o treste uloženom páchatel'ovi skorším rozsudkom, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Súhrnný trest nesmie byť miernejší ako trest uložený skorším rozsudkom. V rámci súhrnného trestu súd uloží trest straty čestných titulov a vyznamenaní, trest straty vojenskej a inej hodnosti, trest prepadnutia majetku, peňažný trest, trest prepadnutia veci, trest zákazu činnosti alebo trest zákazu účasti na verejných podujatiach, ak bol taký trest uložený už skorším rozsudkom a ak tomu nebráni ustanovenie § 34 ods. 7.

Podľa § 42 ods. 3 Tr. zákona ustanovenie o súhrnnom treste sa nepoužije, ak skoršie odsúdenie je takej povahy, že sa na páchatel'a hľadí, ako keby nebol odsúdený alebo ak skorší rozsudok bol vydaný súdom iného členského štátu Európskej únie.

Úhrnný a súhrnný trest predstavujú osobitný spôsob trestania pri súbehu trestných činov spáchaných tým istým páchatel'om v jednočinnom, resp. viacčinnom súbehu. Viac trestných činov je v súbehu len potiaľ, pokiaľ medzi spáchaním časovo prvého z nich a časovo posledného z nich nebol vyhlásený súdom prvého stupňa odsudzujúci - hoci neprávoplatný - rozsudok za nejaký trestný čin toho istého páchatel'a. Odsudzujúcim rozsudkom súdu prvého stupňa za iný trestný čin sa pritom rozumie prvý odsudzujúci rozsudok o inom trestnom čine bez ohľadu na to, že v riadnom alebo v mimoriadnom opravnom konaní bol tento rozsudok zrušený, pokiaľ toto opravné konanie skončilo právoplatným odsúdením páchatel'a. Povahu odsudzujúceho rozsudku má pritom podľa § 353 ods. 6 Tr. poriadku aj trestný rozkaz, u ktorého účinky spojené s vyhlásením rozsudku nastávajú jeho doručením obvinenému. Ak páchatel' po vyhlásení prvého odsudzujúceho rozsudku spáchal ďalší trestný čin, aj keď prvý odsudzujúci rozsudok bol v ďalšom konaní zrušený, nejde už o súbeh trestných činov. Nemôže byť preto uložený úhrnný a ani súhrnný trest v zmysle § 41 ods. 1 a § 42 ods. 1 Tr. zákona. Pokiaľ ohľadom takýchto trestných činov sa vykonáva spoločné konanie, musí súd uložiť samostatné tresty.

Prvostupňový súd však v zmysle uvedených zásad pri rozhodovaní o treste nepostupoval.

Chybne vychádzal z toho, že vo viacčinnom súbehu boli prečin výtržníctva spáchaný dňa 06.09.2006 v predmetnej veci sp. zn. 2T/83/2007 a prečin porušovania domovej slobody spáchaný 06.11.2011 vo veci Okresného súdu Košice okolie sp. zn. 3T/32/2012. To však v žiadnom prípade možné nie je, pretože medzi uvedenými činmi boli vyhlásené až dva odsudzujúce rozsudky.

Predovšetkým rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 4T/64/2009 zo dňa 30.11.2009, v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2To/41/2010 zo dňa 28.10.2010, bol obžalovaný Mgr. M. G. odsúdený za prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 324 ods. 1 písm. b) Tr. zákona (skutku sa dopustil 13.11.2008) na trest odňatia slobody vo výmere 10 mesiacov, ktorého výkon mu bol podmienečne odložený na skúšobnú dobu 1 roka 8 mesiacov. Aj keď uznesením zo dňa 12.04.2013 bolo rozhodnuté, že je účastný amnestie Prezidenta SR s účinkami, že uložený trest sa mu odpúšťa a hľadí sa na neho,

ako keby nebol odsúdený, tak prečin výtržníctva v predmetnej veci spáchal ešte dňa 06.09.2006 pred touto amnestiou. Keďže odsudzujúci rozsudok sp. zn. 4T/64/2009 bol vyhlásený po tom, čo bol spáchaný predmetný prečin výtržníctva vo veci 2T/83/2007, ale zároveň skôr, ako bol spáchaný prečin porušovania domovej slobody vo veci 3T/32/2012, tak medzi týmito trestnými činmi nemôže byť súbeh.

Dokonca aj keby sme odhliadli od veci Okresného súdu Prešov sp. zn. 4T/64/2009, tak by súbeh uvedených trestných činov bol vylúčený, pretože v predmetnej veci sp. zn. 2T/83/2007 bol prvý odsudzujúci rozsudok vyhlásený dňa 20.12.2010, kým prečin porušovania domovej slobody vo veci 3T/32/2012 bol spáchaný až 06.11.2011.

Vzhľadom na uvedené tak neboli splnené podmienky pre to, aby súd vo vzťahu ku veci 3T/32/2012 ukladal súhrnný trest, a teda ani pre upustenie od uloženia súhrnného trestu, ale mal obžalovanému uložiť samostatný trest za prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 Tr. zákona.

Odvolacie konanie však prebieha len na podklade odvolania obžalovaného, v dôsledku čoho platí zásada plynúca z ust. § 322 ods. 3 Tr. poriadku, podľa ktorej bez odvolania prokurátora podaného v neprospech obžalovaného nemôže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok v neprospech obžalovaného. Zmena napadnutého rozsudku, pri ktorej by namiesto upustenia od uloženia súhrnného trestu bol obžalovanému ukladaný samostatný trest, je nepochybne zmenou v neprospech obžalovaného. Preto odvolací súd vytknutú chybu napraviť nie je oprávnený.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd odvolanie obžalovaného ako nedôvodné podľa § 319 Tr. poriadku zamietol.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.